

Benedict Mirow

Kronika města

MISTLE END

GRYFOVA ZKOUŠKA

bamb**oo**k

Benedict Mirow

Pro Emily

Kapitola 1

VLAK NA KONEC SVĚTA

Vlak přešel výhybku, následovalo prudké škubnutí a náraz hlavy do okenní tabule. Hlasitě vzdychl a přešel si rukou po čele. Usnul a zase se mu zdál ten sen o hořícím lese. Nebo to spíš byla noční můra, jako už před pár dny. Zkřivil obličej a rozhlédl se kolem sebe. Zavazadlový prostor jejich kupé byl až po strop zaplněný bednami, kufry a kabelami. Už dávno projeli okrajovými čtvrtěmi Londýna, mají za sebou několik přestupů a teď se octli v tomto starém a notně přehřátém vlaku směr Skotsko.

Podíval se ven, ale musel namáhat zrak, aby rozeznával obrysy kopcovité krajiny. Podvečerním soumrakem, který se snášel nad ubíhající pahorkatinou, tančily sněhové vločky.

V jednom okamžiku se vytrvalý déšť skrápějící Anglii změnil v husté sněžení, a čím severněji byli, tím vyšší vrstva sněhu ležela na stále strmějších úbočích podél železniční dráhy. Přitom nebyli na cestě vstříc zimním radovánkám, ale do svého nového domova – do Mistle Endu, vesničky položené v horách Skotské vysočiny.

Skoro na konci světa.

„Cedriku?“

Zvedl oči. Taťka.

Jeho otec Aengus O'Connor, kterému všichni odjakživa říkali O'Connor, teď už asi postě vyskočil, aby se neklidně přehraboval ve věcech. Stál na vedlejší sedadle a shlížel na něj s vytřeštěnými očima. „Cedriku, víš jistě, že jsi vzal tu bednu s encyklopedií bájných bytostí? Nikde ji tady nevidím!“ V jeho hlase byl slyšet panický strach.

Cedrik ospale procedil: „Protože je za tím kufrem, tati. Není odtud vidět.“

Aengusovi O'Connorovi táhlo na čtyřicítku a stejně jako Cedrik měl hnědé vlasy a jasně zelené oči, které za tlustými skly jeho brýlí vypadaly podivně malé. Byl to typický knihomol. Jakožto vědce, historika a uznávaného odborníka na mytologii Velké Británie ho před nedávnem zaměstnalo Královské muzeum mytologie v Londýně. Získal vysněné místo, ale...

Nikdo nemohl tušit, že tam jen pár dní po Cedrikových dvanáctinách bude muset skončit. Ty prastaré příběhy o příšerách a záhadných bytostech už skoro nikoho nezajímaly. Aengus byl ze dne na den bez práce.

Život se jim převrátil naruby. O mytology byl pramalý zájem, a protože tihle dva byli na světě sami, byl otec nakonec nucen vzít práci učitele. Na místě, které se zdálo být tak malé a bezvýznamné, že ho Cedrik nemohl najít na žádné mapě, a které určitě nemělo čím lákat, aby se tam člověk rozhodl žít.

„Trapný zapadákov v horách plný skotských trollů,“ nazval ho Cedrik rozzlobeně, ale pak odevzdaně pomohl tátovi sbalit věci do ošuntělých kufrů a tašek. Samotného jej udivilo zjištění, že se na hory a sněhovou nadílku dokonce trochu těší. Tak jako tak toho nebylo mnoho, co by měl postrádat. Kromě kamaráda Jacka.

Aengusovi se podařilo uložit většinu svých knih ve sklepě muzea. Na sousedovi, obchodníkovi s vínem, si vyprosil čtyři pevné dřevěné bedny na střežní svazky. A nazítří Aengus O'Connor zakoupil

lístky na vlak do Mistle Endu. Druhou třídu pro sebe a Cedrika, bez zpáteční jízdenky.

Táta se znovu usadil a podíval se z okna. „Nevěděl jsem, že tu jsou tak rozlehlé lesy. Stromy, všude samé stromy! Musejí tady být jeleni a možná i vlci.“

Vlci? Cedrik cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Přitiskl čelo na sklo a zíral na stále ponuřejší krajinu. Blížící se stromy už v hustém sněžení rozeznával jen jako stíny. Co dalšího ty nekonečné lesy ukrývají? Měl pocit, že ho tam čeká více než jen stromy a sníh. Vlci! Chraptivě se zasmál a olízl si suché rty. Čím déle jeli, tím více ho to zneklidňovalo. Obával se neznámého a zároveň měl pocit... přijetí. Nebo to byl přece jen stesk po domově? V hloubi svého nitra cítil neklid, napětí, kterému nerozuměl. Ale bylo mu kupodivu příjemné.

Najednou se táta tiše rozhovořil, jako by zapomněl, že v kupé není sám. Skoro šeptal. „Možná tady. Jistě. Tady by to bylo přímo ideální.“

„Pro nás, tati?“ zeptal se Cedrik.

Otec se vyděsil. „Ach, to ne,“ odpověděl. Vypadal neklidně.

Cedrik se kvapně otočil na druhou stranu. Nesnášel ten sklíčený výraz v tátových očích a v posledních týdnech ho v nich vídal až příliš často.

Táta se nadechl, otočil se k němu a ostražitě se pousmál, což však tak docela nezakrylo zármutek v jeho očích. „Uvidíš, bude to ohromné,“ řekl chraplavým hlasem. „Budeme bydlet ve vlastním domě a konečně budeš mít pokoj jen pro sebe.“

Cedrik se usmál, pak musel polknout a odvrátil se. Londýn. Malý byt v Hackney, čtvrti na severovýchodě metropole, už je minulostí. Připadalo mu, že dávnou. Jeho postel pod střešním oknem. Ptáci, kteří se za jeho okno slétávali při východu slunce, pokud jeho paměť sahá. Ještě včera ho navštívili a on na okamžik

pocítil, jak se v něm smutek usazuje ještě hlouběji. *Doufám, že si mě v Mistle Endu najdou*, pomyslel si.

Vtom se rozletěly dveře kupé a vysoký průvodčí s pocuchaným knírkem a v bezvadně padnoucí uniformě se zářivě lesklými mosaznými knoflíky přešel přísným pohledem hromady zavazadel, které zabíraly celé kupé.

„Jízdenky.“ Arogantně pozvedl obočí. „Prosím!“

Cedrik se chystal sáhnout po malé kožené tašce s doklady, ale otec ho zadržel. „Počkej! Já je vytáhnu, Cedriku.“

Aengus O'Connor hrábl po tašce, a když jízdenky konečně našel, s úsměvem je podal průvodčímu. „Tady, prosím pěkně!“ řekl úslužně. „Jedeme do Mistle Endu.“

Průvodčí sebou trhl, spustil oči z jízdenek, a místo toho, aby je zkontroloval, vytřeštil na Cedrika a jeho otce oči. Vypadal nervózně a na čele mu vyrazily krůpěje potu. „Vy... hrr-hmm.“ Průvodčí polkl, musel si odkašlat a pevně se přidržel dveřního rámu. „Můžete pak... Hnedle jsme... hrr-hmm, omluvte mě!“ Lístky v jeho ruce vibrovaly. „Musím... můj ty bože!“

Spěšně vtiskl jízdenky Aengusovi do ruky, a aniž by z nich spustil oči, ukročil zpátky do chodby. S hlasitým bouchnutím za sebou přirazil dveře kupé a odpotácel se chodbičkou.

Cedrik se zamračil. „Co to bylo?! Viděls, jak na nás zíral? Jako bychom měli mor nebo co!“

O'Connor už si navlékal zimní svršky. „Co říkáš?“ Cedrikovi hned došlo, že tátovi opět uniklo dění v jejich kupé. Uvázal si šálu, nasadil si oblíbenou čepici s klapkami na uši a řekl synovi: „Pojď, musíme sundat naše věci.“

Cedrik srdnatě přikývl a na displeji mobilu naposledy zkontroloval příjem signálu. Nulový. Signál neměl už několik stanic. Nepřekvapovalo ho tedy, že stále nedostal odpověď od kamaráda

Jacka. Zklamaně vsunul mobil zpátky do vnitřní kapsy bundy a začal s otcem vytahovat zavazadla z polic.

Ozvalo se cinknutí a dveře se znovu rozevřely. Do kupé strčila hlavu žena celá v černém, s psíkem na ruce. „Smím?“

Aengus se narovnal. „Prosím, jistě,“ odpověděl vlídně. „My už stejně vystupujeme.“

Za zlatými brýlemi se ženě zaleskly nezvykle zelené oči. „Ták. Takže vy jedete do...“ Zaváhala.

„Mistle Endu,“ dodal otec laskavě.

Žena se stále ještě neodhodlala vstoupit do kupé. Kývla a usmála se sevřenými rty. „Velice zvláštní místo,“ poznamenala.

Aengus vrhl na Cedrika nadšený pohled a pak se znovu otočil k té paní. „Výborně, to vy budete odtamtud, že?“

Žena se zasmála. Znělo to neupřímně. „Bože chraň, to ne. Ale znám pár místních... obyvatel.“ Změřila si Cedrika přimhouřenýma očima, pes na její paži vrčel.

Cedrik byl zmatený. Co tomu psovi je? Jakmile ucítil, že vlak zpomaluje, nervózně se obrátil na otce. „Tati, musíme...“

Otec polekaně vyhlédl z okna. No jistě, nemají zrovna teď zapotřebí, aby je někdo zdržoval. „Máš pravdu. Jdeme!“

Aengus se již chystal vysunout bednu s knihami z police, ale vtom se žena nesmírně mrštně protáhla do kupé a chytla ho za zápěstí. „Co tam máte co pohledávat?“ vyjela na něho. „Pročpak tam jedete, na takové místo?“

Pes na její paži hlasitě zaštěkal.

Otec na ženu i psa upřel zmatený pohled, ale neuhnul. „Jsem učitel a budu tam učit.“

Žena uvolnila stisk, ale nepřestala ho podezíravě sledovat. Pes stále štěkal.

Brzdy hlasitě zaskřípaly a Cedrik se lekl. *Musíme vystoupit! Hned!* „Tati, už jsme tady!“

Aengus přikývl a jemně odsunul ženu stranou. „Promiňte...“ řekl zdvořile, ale důrazně a začal z kupy vynášet bedny s knihami.

Když Cedrik tlačil zavazadla kolem té dračice a jejího vrčícího rádoby monstra, něčeho si všiml: pod jejím černým pláštěm zahlédl těžký zdobený zlatý kříž.

Zpanikaření průvodčí a potrhle ženské. Jsou na severu takoví všichni? Pěkné přivítání na konci světa.

Zazněl kvapný ostrý hvizd a jen smělym trhnutím se Aengusovi podařilo vyprostit šálu ze dveří, které se prudce přibouchly. Když se dal vlak v oblaku černých naftových sazí a vířících sněhových vloček znovu do pohybu, Cedrika rozladilo zjištění, že kromě nich na malé stanici Mistle End nikdo nevystoupil. Bylo to jiné, než očekával. Ještě horší.

Stáli tu v chumelenici sami. Dvě malé lucerničky osvětlovaly úzké, sněhem zapadané nástupiště, jinak tu bylo pusto, prázdkno. Několik holých zákrsků, ale žádný dům. Kde nic tu nic.

Fučel mrazivý vítr a Cedrik se tázavě podíval na otce. O'Connor se pohupoval na nohou vpřed a vzad, třel si ruce jednu o druhou a skrže poryvy větru volal na Cedrika: „Vypadá to, že si dávají na čas. Ale slíbili, že nás vyzvednou.“ V otcově hlase zazněla snaha o sebejistý tón.

Ale nebylo tu ani živé duše.

Cedrik se znepokojeně kousal do spodního rtu, a aby se zahřál, brodil se závějemi sem a tam. Co je to za nesmysl, stěhovat se uprostřed zimy. A vlakem! Zima se mu vkrádala pod bundu a stále silnější sněhová vichřice ho šlehala do tváře. Jestlipak už na ně někde nečláh pažravý vlk? Uměl si to celkem dobře představit, ale kupodivu ho to neděsilo. Na to mu bylo až příliš zima.

Po dalších deseti minutách už otcův hlas nezně tak optimisticky. „Jestli nepřijedou, zavoláme si taxíka.“

Cedrik se rozhlédl kolem sebe. Celá stanice vypadala tak starobyle, jako by se tu zastavil čas. A to už kdysi, ještě dávno před vynálezem telefonu – a telefonních budek a stožárů mobilních sítí. Nezbylo by jim nic jiného než přečkat noc na nádraží. Husté sněžení neustávalo a Cedrik už byl úplně promrzlý. Další vlak jede nejspíš až zítra ráno, ale aspoň by se vymanili z téhle zimy. Pokud by ovšem do té doby dočista nezmrzli nebo by je nesežral vlk.

Jeho chmurné myšlenky rozptýlilo radostné otcovo zvolání. „Tam!“ oznamoval nadšeně. „Vidíš je? Neříkal jsem to?“

Na nedaleké cestě se skutečně objevila dvě světla, ke stanici se temnotou blížil automobil.

Ale něco tu nebylo v pořádku. Reflektory nesvítily rovně, světelné kužely se kolébaly sem a tam a poskakovaly: auto se po cestě plazilo v děsivých vlnovkách.

Co se to děje? Je snad řidič opilý?

„Ehm, no jo,“ vzdychl O'Connor, „snad jedou pro nás...“ Zasupěl. „Možná chtějí vzít někoho jiného...“ Nahlas se nadechl a rukou se plácl přes ústa.

Vozidlo dostalo smyk, otočilo se kolem vlastní osy a na prostranství před nádražím s příšerným zaskřípěním přistál promáčknutý a zrezivělý SUV landrover.

„Panejo!“

Lak barvy lilku byl pořádně oprýskaný, a když auto náhle uvízlo v haldě sněhu, uvolnilo se mu boční zrcátko a hlasitě křáplo o blatník.

Dveře na straně spolujezdce se rozletěly a z auta vystoupila žena v mechově zeleném kabátě s kožešinovým límcem. Když na nástupišti spatřila Cedrika a jeho otce, nadšeně na ně zamávala. „Vítejte! Vítejte!“ volala už z dálky a v kozačkách na vysokých podpatcích se brodila sněhem směrem k nim.

Cedrik byl jejím vystupováním i vzezřením ohromen. Zdálo se, že ta žena zevnitř září.

„Budte vítáni v Mistle Endu! Jsem Esmeralda Goldenová.“ Když O’Connorovi silně stiskla ruku, z modrých očí jí číselala radost. Plavé kadeře jí tančily kolem protáhlého obličeje.

„Dobrý večer, madam! Já jsem Aengus O’Connor a tohle je Cedrik, můj syn!“

Esmeralda se zmocnila Cedrikovy ruky a zdálo se, že ji seznámení opravdu těší. „Ráda vás oba poznávám!“

Otevřely se dveře řidiče SUVěčka a vystoupil statný postarší muž s boxerským nosem. Na sobě měl ošoupaný kabát, na hlavě kšiltovku a na nose brýle s drátěnými obroučkami a prasklými skly. Hřbetem ruky si je pošoupl o kousek výš a ulevil si: „Tohle nám byl čert dlužen! Do háje s tím hnusem!“ Vztekle zabouchl dveře automobilu, ale ty místo aby zapadly, znovu se otevřely. Řidič se k nim vztekle vrhl a třískal jimi tak dlouho, dokud nezaklaply. „Chcípni už konečně, ty bestie!“

Esmeralda si s vypětím sil přitiskla dlaně na spánky.

„Pane McKanaghane, tak prosím! Hosté!“ Po tváři jí přeběhla pitvorná grimasa. Zahнала ji a znovu se otočila na Aenguse a Cedrika. „Ale co to blábolím, žádní hosté – nově příchozí, spoluobčané, přátelé! Ano, budeme přáteli! Rozhodně! Pojďme konečně naložit vaše zavazadla do auta. Jistě jste po tak dlouhé cestě unavení.“ Nasadila odměřený tón: „Pane McKanaghane, byl byste tak laskav?“

Pan McKanaghan, který si právě čistil nos dřevěným kapesníkem, se vztyčil a odpověděl: „Provedu, madam!“ Už jen chybělo, aby zasalutoval. Prošel sněhem k nim a potřásl si rukou s Aengusem a Cedrikem. „Dobrý večer, pane. Nazdar, chlapče. Vítám vás na nejchladnějším místě na jih od polárního kruhu! Oukej, jdeme na to...“ Popadl jednu z těžkých dřevěných beden a nemotorně ji sněhem táhl k autu. Cedrik mu přispěchal na pomoc. Esmeralda pohlédla na Aenguse O’Connora a omluvně se na něj usmála.

„Věřte mi, pan McKanaghan je nejen dobrou duší naší obce, ale také jediným člověkem, který umí řídit takový automobil.“

O'Connor přikývl. „Jistě, rozumím.“ Poté jako by se zarazil. „To v celém Mistle Endu nemá nikdo jiný řidičák?!“

„No, ne pro tento... dopravní prostředek. Ale občas je tohle auto docela užitečné. Zvláště když je třeba převést tolik krabic a kufrů.“ Udiveně pozvedla obočí. „Co to v tom máte...“

„Knihy, samé knihy,“ vložil se do rozhovoru Cedrik a sehnul se pro další krabici. „Možná nevíte, že můj táta je vědec. Mytolog.“

Esmeralda přátelsky kývla. „Ach tak, mytolog.“ Oči se jí zúžily do tenkých škvírek, pak spiklenecky mrkla na Cedrika a vydechla: „To je vzrušující!“

Jak, vzrušující?! Takhle vždycky reagují lidé, když si ve skutečnosti myslí *Jak nudné!*

Když konečně naložili všechny kufry a bedny, vmáčkli se Cedrik a jeho otec mezi kupy zavazadel na prostorném zadním sedadle. Pan McKanaghan se už několik minut bezúspěšně snažil auto nastartovat. Esmeralda, která se vrátila na místo spolujezdce, se obrátila k O'Connorovi. „Jsme velice rádi, že jste přijal místo v naší obci. Máte vynikající reference.“

Nový učitel se útrpně usmál a Cedrikovi bylo, jako by mu někdo vrazil nůž do srdce.

„Víte o tom, že táta předtím, než se rozhodl učit na základní škole, řídil královskou instituci?“ vyrazil ze sebe lehce rozechvělým hlasem.

O'Connor synka spěšně přerušil: „No tak, Cedriku, nechej toho přece.“

Esmeralda se však Cedrikovou otázkou nedala vyvést z míry. „Však si toho velice vážíme.“ Na okamžik se odmlčela. „A ty? Věříš tomu?“

„Čemu?“

„No těm úžasným věcem, které tvůj táta zkoumá,“ upřesnila Esmeralda.

Cedrik svrástil čelo, „Myslíte skřítky, trolly, elfy a tak?“

McKanaghanovi se stále nedařilo nastartovat *ten zatracený motor* a tiše hartusil.

„Přesně tak!“ řekla Esmeralda a přes rameno šibalsky pohlédla na Cedrika.

„Ne. Už dávno ne,“ odpověděl Cedrik. „Když jsem byl menší, tak asi ano, trochu. Ale teď... Nevím. A vy? Věříte v ně, nebo si jako většina lidí myslíte, že všechny takovéhle jevy mají nějaké přirozené příčiny?“

Esmeralda se rozesmála na celé kolo. „Přirozené příčiny? Ach, možná že máš pravdu.“

O'Connor se na sedadle předklonil a vmísil se do rozhovoru. „Nechme teď bájně netvory, mytologii a všechno to kolem. Má práce v muzeu je *passé*,“ řekl se znatelným úsilím o veselý, bezstarostný tón. „Víte, na co se teď těším? Na své nové učitelské místo a na děti z Mistle Endu!“

„A děti na vás, můj drahý!“ odvětila Esmeralda srdečně.

Konečně se McKanaghanovi podařilo vůz nastartovat. Motor zaburácel a terénní vůz se na nádražním náměstíčku otočil. Vypadalo to, že z nádraží vede jediná cesta, zasněžená a samá serpentina, a po ní se nyní vydali do hor. Po obou stranách cestu lemovaly nízké zídky z neotesaných balvanů. Jako dlouhé prsty se tmou prodíraly kužely světla z reflektorů auta a osvětlovaly tisíce a tisíce sněhových vloček, které se před nimi snažely na zem. Cesta prudce stoupala, a když auto překonávalo stále větší závěje, motor hlasitě vyl.

„Bombastické, to je přímo bombastické!“ žasl O'Connor. V Londýně takhle sněží jen málokdy.“

„To ještě nic není!“ odpověděl McKanaghan. „Minulý týden tady napadlo tolik sněhu! Můžu vám říct, že to šlo přes –“

„Pozor!“

McKanaghan se při posledních slovech otočil k hostům na zadním sedadle a nekontrolovaným pohybem volantu vyjel z jízdního pruhu. Auto dostalo smyk a vystřelilo přímo proti jedné z kamenných ohrad.

Cedrikovi poskočilo srdce a zatajil se mu dech. Zeď! Oběma rukama svíral těžkou bednu s knihami a přitom si spílal, že se ani nepokusil zapnout si bezpečnostní pás.

Auto se prudce rozjelo, motor zavyl, ale než stačilo v plné rychlosti do zdi narazit, prudce sebou cuklo, udělalo obrovský skok stranou – a znovu se ocitlo v pravém jízdním pruhu. Pan McKanaghan nehnul ani prstem, dokonce ani nepustil volant. Tím si byl Cedrik naprosto jist.

O'Connor zaťal ruce do opěradla před sebou, seděl na svém místě bledý jako stěna a jen hlesl: „Ty má dobroto!“

Oproti tomu pana McKanaghana celý incident nikterak nevyvedl z míry. Vyděšené výkřiky obou jeho pasažérů ho naopak zjevně rozhněvaly. „Co se vám děje?“ houkl a našťavaně se na otce se synem podíval ve zpětném zrcátku. „To je povyku pro nic!“

Esmeralda, která celou podívanou snášela s největším klidem, se na McKanaghana zlostně obořila: „Dávejte přece pozor! Musíte nás takhle děsit?“

Pokáraný zařval: „Cože? To auto je přece –“

„Pane McKanaghane, buďte tak hodný!“ skočila mu do řeči Esmeralda a hned nato se opět s přívětivým úsměvem ve tváři obrátila k Cedrikovi a jeho otci. „Omluvte prosím divoký styl jízdy našeho, ehm, milého pana McKanaghana. Dobrá zpráva je, že tam už brzo budeme!“

Cedrik si povzdechl, O'Connor přikývl, bledá šed' jeho tváře mezitím dostala světle zelený nádech a McKanaghan se pod kšiltovkou rozpačitě poškrábal. „Sorry, madam.“

Skupinka v landroveru se blížila na náhorní plošinu s výhledem do údolí, na jehož horizontu – orámovaném mírně se zvedajícími, hluboce zasněženými kopci – se zaleskla světlá obec. Tady nahoře se nebe vyjasnilo a nad táhnoucí se oblačností vysvitl měsíc.

„To je ono?“ zeptal se Cedrik.

„Mistle End,“ odpověděla Esmeralda a přikývla. „Jsem si jistá, že se ti u nás bude líbit!“

Cesta se klikatila kolem členitých svahů hlouběji do údolí a zavedla je do ponurého dubového lesa bez listí, který jim opět zakryl výhled na vesnici.

Když auto vjelo do zasněženého výmolu, Cedrik se praštil do hlavy. Esmeralda se zhluboka nadechla, ale neřekla ani popel. V bledém měsíčním svitu vypadaly stromy podivně zakrsle, jako starci ohnutí věkem, natahující k nim své dlouhé, vychrtlé paže. Cedrik si náhle připadal jako vetřelec.

Strašidelné, pomyslel si a zpozoroval mihotavé světlo mezi stromy. Překvapeně otočil hlavu, aby rozeznal, co se děje za okny auta. Pod obrovským zmrzačeným dubem na návrší uprostřed lesa stála ve sněhu hrstka mužů a žen s pochodněmi v rukou a tvořila kruh kolem nějakého chlapce. Nad nimi, ve větvích holého stromu, visely prázdné láhve a kosti. Střepy zrcadel se houपालy ve větru a vrhaly do noci hrůzostrašné záblesky. Byl to snad pták na chlapcově rameni? Cedrik nemohl rozeznat, co přesně lidé pod strohem dělají, ale chlapec uprostřed zvedl hlavu. Ve světle pochodní se zdálo, že mu svítí oči. Cedrikovi přeběhl po zádech mráz.

Projeli zatáčkou a přízračný výjev se mu ztratil z očí.

Les prořídil a před nimi se rozprostřelo údolní dno. Čím více se blížili k vesnici, tím zřetelněji se ve světle měsíce rýsovaly

podlouhlé domy se zasněženými střechami, s chrličí vody a kašnami. Byla větší, než Cedrik čekal. Vlastně to nebyla vesnice, ale městečko... nebo spíš město. Viděl věžičky, pitoreskní větrné korouhvičky a řeku vytékající z města do krajiny, která se jako temná stuha vinula mírně ozářenou rovinou.

Město obklopovala středověká zeď s cimbuřím, a když vjížděli ponurou branou, měl Cedrik pocit, jako by se nořil do nějakého dávno minulého světa. A to, co se ještě z dálky zdálo cizí, chladné a negativní, je teď vítalo s úžasnou vřelostí. Vnímal jeho téměř slavnostní náladu. Sněhová pokrývka v ulicích se zlatě třpytila ve světle starodávných pouličních lamp. Většina úzkých a vysokých domů postavených v gotickém stylu byla z tmavého pískovce. Se stupňovitými štíty, arkýři a bohatě zdobenými fasádami vypadaly téměř jako začarované. Ve většině domů se svítilo a nad mnoha dveřmi a okenními rámy Cedrik rozeznával jmelí nebo větvičky cesmíny. Když se na cestě proti nim náhle objevil kočár nebo sáně tažené koňmi, Cedrika to ani nepřekvapilo. Pan McKanaghan jel velmi opatrně stále užšími uličkami, dokud neprojeli kamennou branou a nezůstali stát na nádvoří lemovaném vysokými stromy.

„Tak a jsme tady. Aberdeenské náměstí č. 13. Místní škola.“

Školní budova v čele náměstí připomněla Cedrikovi jednu z proslulých univerzit, kam musel tak často doprovázet otce: i ona se honosila pozdně středověkými štítovými okny, železem pobitými vraty v klenbě brány a zdobenými komíny.

Ale tady to bylo tak nějak jiné. Skoro lepší. Zamlouvalo se mu to. Snad to bylo tím sněhem. Nebo těmi horami a lesy.

„To je ono. Tady budete ode dneška bydlet.“

Budova, na kterou Esmeralda ukazovala, byla ve skutečnosti jen bočním křídlem školy. Stejně jako hlavní budova byla celá obrostlá

mrazuvzdorným břechanem. Přesto se svými rozsvícenými okny vypadala vlídně a lákavě.

„Doufám, že se vám u nás bude líbit,“ řekla Esmeralda. „Zatopili jsme pro vás v krbech.“

„Moc vám děkuji, je to od vás velice milé,“ odpověděl Aengus.

Vystoupili z auta a Esmeralda Cedrikovu otci předala těžký železný klíč. „Vítejte ve svém novém domově!“

Když konečně z landroveru vyložili všechna zavazadla a navršili je do sněhu před domem, podal Aengus O'Connor Esmeraldě ruku na rozloučenou.

Nepatrně zaváhala a pak se obezřetně usmála. „Jestli chcete, mohla bych vás dnes večer představit Radě. Ale předpokládám, že jste po cestě hodně unavení.“

„Ale vůbec ne!“ přerušil ji nadšeně Aengus. „Rád s vámi půjdu.“ Odhodlaně se obrátil k Cedrikovi. „Slyšel jsi sám. Volají mě povinnosti. Ale můžeš alespoň odnést naše věci do domu, ano? A vyber si ten nejhezčí pokoj.“

„Cože?! Ale tati, já –“

„Uvidíme se později, Cedriku! Brzy budu zpátky,“ přerušil ho Aengus důrazně.

Cedrik zklamaně zmlkl. Když se jeho otec k něčemu rozhodne, nikdo ho nezastaví.

Aengus se s Esmeraldou vrátil do auta, povzbudivě mu zamával a McKanaghan nastartoval motor. Automobil se otočil a vyrazil po zasněžené dlažbě směrem k centru města. Neobešlo se to bez náhlého divokého manévru, aby se vyhnul prskající kočce, která těsně před ním přeběhla silnici.

Cedrik zmateně zakroutil hlavou. Auta neskáčou. Zív! a protřel si oči. Nejspíš se mu to jen zazdalo. Není divu, byl unavený jako pes.

Kapitola 2

DŮM VEDLE ZDI

Vyčerpaně stál před bagáží a všemi těmi bednami a cítil, jak to v něm vře. Právě když je tolik práce, jeho otec si záhadně zmizí a nechá na něm, aby tu hromadu krámů do jejich nového domu přetahal sám.

Náhle Cedrikovi přeběhl mráz po zádech. Jako prve v autě, když spatřil světlo mezi stromy. Slabounce, ale přesto to vnímal. Kdosi ho sledoval. Bleskurychle se otočil, ale nikoho neviděl.

Na okamžik se zastavil a číhal, ale kromě malé zrzavé kočky, která se s kolmo zdviženým ocasem plížila sněhem, tu nebylo ani živé duše. Ani slyšet tu nic nebylo... pouze Cedrikův vyhladovělý žaludek. Jestlipak je v domě něco k jídlu?

Teď, když před ní stál sám, mu budova připadala tajemná. Břečtan rozmáhající se přes celou průčelní stranu domu se zdál přímo nenasytný. Z listů mu visely drobné rampouchy a připomínaly Cedrikovi ostré zuby. Jako by to byla masožravá rostlina.

Cedrik se oklepal a vzhlédl. Za okny v prvním patře vytušil mihotavou záři krbu a náhle se znovu roztrásl zimou.

Odhodlaně se shýbl, aby zvedl první těžkou bednu, když vtom se před ním zničehonic objevil jakýsi kluk. Cedrik se zarazil.

Kluk si ho měřil s úsměškem na rtech. „Takže ty jsi ten nový?!“

Rozkročmo, v kabátě a s kožešinou čepicí na popelavých vlasech tu stál mezi Cedrikem a domem a na ‚toho nového‘ se díval úzkýma tmavýma očima. Cedrik se na neznámého usmál a napřáhl k němu ruku. „Ahoj, já jsem Cedrik.“

Hoch gesto ingnoroval a nespouštěl z něho zrak. Cedrik pokrčil rameny a začal jednu z těžkých otcových beden vláčet sněhem směrem k domu. Neznámý návštěvník se mu postavil do cesty. „Můžeš si tu dřinu ušetřit. Stejně odtud brzy vypadnete.“

Tyhle týpky znal Cedrik ze školy: kluci jako tenhle jen čekají na příležitost, aby se mohli poprat. Ale pouštějí se do toho, jen pokud jsou si naprosto jistí, že vyhlédnutá oběť proti nim nemá šanci. Rozhodl se, že si toho blbečka prostě nebude všimát a táhl dřevěnou bednu obloukem kolem něho.

Jenom na to jeho protivník evidentně čekal. Udělal výpad a nohu obratně zaklínil do zledovatělého sněhu těsně před bednou. Prudký náraz Cedrikovi málem vykloubil rameno. Klopýtl a padl na kolena.

„Co děláš, ty blboune?“

„Jejda, ty jsi upadl?“

Cedrik zaúpěl, narovnal se a třel si bolavé rameno. „Máš nějaký problém?“

Ten druhý byl skoro o hlavu menší než on, ale přesto mu oči sršely zlostí.

„Musíš ty těžké věci tahat sněhem úplně sám?“ Jízlivě se ušklíbl. „Chudáčku! Jak ne–“

Dál už se nedostal. Sněhová koule prosvištěla těsně kolem Cedrika a zasáhla týpka do obličeje. Síla nárazu ho odhodila do sněhu.

Cedrik ohromeně stáhl hlavu mezi ramena a rozhlédl se. V tom okamžiku se mezi haldami sněhu na školním dvoře objevil jiný kluk a pobaveně si prohlížel výtržníka sedícího na zemi.